

Αγαπητέ συνταξιούχε!

Του Θάνου Τζήμερου

Αγαπητέ συνταξιούχε, έχεις δίκιο ό,τι κι αν πεις. Το κράτος σου έδωσε μια υπόσχεση που δεν την κράτησε. Προγραμματίσες τη ζωή σου ανάλογα με την κρατική εγγύηση για το εισόδημα που θα είχες αποσυρόμενος από την αγορά εργασίας, και τώρα όλα τα σχέδιά σου πέφτουν έξω. Ακόμα κι αν είσαι κάτω από τα 67, ακόμα και αν άρχισες να συνταξιοδοτείσαι πριν τα 40, δεν ευθύνεσαι εσύ για την ευκαιρία που σου έδωσε το κράτος να βγεις πρόωρα στη σύνταξη. Και σε μένα αν την έδινε, θα την εκμεταλλευόμουν. Ούτε είσαι υποχρεωμένος να μελετάς τα δημοσιονομικά στοιχεία και να προβλέπεις αυτά που δεν μπόρεσαν να προβλέψουν όσοι πληρωνόντουσαν ηγεμονικά από τον φόρο σου για να κάνουν αυτή ακριβώς τη δουλειά.

Έχεις δίκιο λοιπόν και είναι λογικό και να απελπίζεσαι και να εξοργίζεσαι, βλέποντας τη σύνταξή σου να μειώνεται. Όμως πρέπει να κοιτάξεις την αλήθεια κατάματα: με το να έχεις δίκιο δεν γεννιούνται λεφτά. Έχεις δει σπίτια να κατολισθαίνουν μαζί με την πλαγιά, εκεί που, λίγα λεπτά πριν, ήταν ολόκληρο χωριό; Σκέψου τους ιδιοκτήτες τους. Είχαν καμιά ευθύνη που ξαφνικά το βουνό κατέρρευσε; Όχι βέβαια! Όμως η πλαγιά δεν γυρίζει πίσω. Ούτε το σπίτι ξανακατοικείται.

Έπεσες θύμα απάτης, αγαπητέ συνταξιούχε. Όπως έπεσαν θύματα απάτης όλοι οι Έλληνες, από πολιτικούς που τους έλεγαν συνεχώς ψέματα, για να τους ψηφίζουν. Μόνο που αυτή η απάτη είναι κάπως ιδιότυπη. Δεν σου έκλεβαν λεφτά αλλά σου έδιναν! Έτσι νόμιζες, βέβαια... Σαν κάτι απατηλά συμβόλαια αεριτζήδων, έτσι και το δικό σου έγγραφε με τεράστια γράμματα: ΕΧΕΙΣ 2000 ΕΥΡΩ ΔΩΡΟ! Με πολύ ψιλά γράμματα όμως, τόσο ψιλά που ήταν αδύνατον να τα δεις, όσο κι αν πρόσεχες, έγγραφε: σε μερικά χρόνια εσύ ή το παιδί σου θα πληρώσετε 2.500 ευρώ - συν τους τόκους. Τα άλλα 500 είναι αυτά που έβαλε στην τσέπη το πολιτικό σύστημα που σου έκανε την... εξυπηρέτηση.

Τώρα ήρθε η ώρα του λογαριασμού. Και οι πολιτικοί σου είπαν ένα ακόμα ψέμα, μεγαλύτερο από τα προηγούμενα: ότι θα προστατέψουν τη σύνταξή σου. Δεν σου είπαν ότι για να συνεχίσεις να πληρώνεσαι χωρίς να εργάζεσαι, κάποιιο άλλο θα εργάζεται χωρίς να πληρώνονται. Την ίδια "προστασία" πούλησαν και σε κείνους. Θα προστατέψουν, είπαν, τα εισοδήματά τους μειώνοντας τους φόρους. Ναι, αλλά από τους φόρους τους πληρώνεται η δική σου σύνταξη. Καταλαβαίνεις ότι και τα δύο μαζί δεν γίνονται. Η αλήθεια είναι ότι στην αρχή το πολιτικό σύστημα φάνηκε να προτιμάει εσένα. Αύξησε τους φόρους σε όσους συνεχίζουν να εργάζονται, για να σου κόψει όσο το δυνατόν λιγότερα. Το έκανε επειδή σε... αγαπάει; Όχι βέβαια! Το έκανε επειδή είσαι οργανωμένος, συνταξιούχε, και ψηφίζεις μονοκούκι όποιον σου τάξει τα περισσότερα. Το έκανε για να συνεχίσει

να σε κοροϊδεύει και να εκμεταλλεύεται την ψήφο σου. Όμως σε λίγο ο ιδιωτικός τομέας, αυτός που χρηματοδοτεί τη σύνταξή σου, θα έχει καταρρεύσει εντελώς από την υπερφορολόγηση. Και τότε ποιος θα σε πληρώνει; Ο εργαζόμενος, έστω και φεύγοντας από τη χώρα, έστω και κάνοντας δουλειές του ποδαριού με μαύρα, κουτσά στραβά θα επιβιώσει. Εσύ πώς θα επιβιώσεις;

Σε ξανακοροϊδεψε λοιπόν, αγαπητέ συνταξιούχε, το πολιτικό σύστημα, μόνο που τώρα τα πράγματα είναι πολύ σοβαρά: το ζήτημα δεν είναι πόσο τοις εκατό θα μειωθεί η σύνταξή σου, αλλά αν θα έχεις καν σύνταξη! Ακόμα χειρότερα θα είναι αν θα πάμε σε εθνικό νόμισμα. Θα παίρνεις ένα τσουβάλι λεφτά, αλλά δεν θα μπορείς να αγοράσεις ούτε ένα καρβέλι ψωμί. Πονάει η αλήθεια, αγαπητέ συνταξιούχε, όμως πρέπει να την ακούσεις: δεν έχεις να διαλέξεις ανάμεσα σε πολλά και σε λίγα. Στην πραγματικότητα δεν σου προσφέρεται καμία επιλογή. Η σύνταξή σου, όσο η φοροδοτική ικανότητα του ιδιωτικού τομέα καταρρέει, θα συνεχίσει να μειώνεται. Όλο και περισσότεροι θα μπαίνουν στην ομάδα των συνταξιούχων και όλο και λιγότεροι θα απομένουν στην ομάδα των εργαζόμενων, με όλο και μικρότερο εισόδημα. Η πίτα μικραίνει και οι δικαιούχοι αυξάνονται. Πού φαντάζεσαι ότι θα οδηγήσει αυτό; Σε μια σύνταξη – χαρτζιλίκι. Θα το πίστευες αλήθεια, αν το 2009 σου έλεγε κάποιος ότι το 2017 η σύνταξή σου θα έχει μειωθεί τόσο πολύ; Ακόμα δεν έχεις δει τίποτε! Αν το κράτος δεν αλλάξει σενάριο, για να σου πληρώνει την όλο και μικρότερη σύνταξη, θα σου δημεύσει το σπίτι.

"Μα έτσι δεν θα μπορώ να συντηρώ τα άνεργα παιδιά μου" θα πεις. Αγαπητέ συνταξιούχε, λυπάμαι που θα σε στεναχωρήσω, όμως αυτή είναι η πιο σκληρή αλήθεια που πρέπει να ακούσεις: ο κυριότερος λόγος που τα παιδιά σου είναι άνεργα είναι η δική σου σύνταξη. Για να συνεχίσει να σου καταβάλλεται αυτά τα χρόνια της κρίσης, το φαύλο πολιτικό σύστημα, μπλε, πράσινο ή κόκκινο, ρήμαξε και ρημάζει οποιονδήποτε θα μπορούσε να δώσει δουλειά στα παιδιά σου. Εμποδίζει τα ίδια τα παιδιά σου από το να κάνουν μια δουλειά δική τους, γιατί πριν καν ξεκινήσουν να εισπράττουν το πρώτο τους ευρώ, τα γδέρνει με φόρους, προκαταβολές φόρων και ασφαλιστικές εισφορές που μόνο τυχεροί του τζόκερ μπορούν να πληρώνουν πια.

"Μα έχω πληρώσει έναν σκασμό λεφτά", θα πεις. Δεν το αμφισβητώ, μολονότι κανένας ασφαλισμένος δεν μπορεί να πει σε ποιο ακριβώς ποσό αντιστοιχεί αυτός ο "σκασμός". Πόσες ήταν οι εισφορές σου ακριβώς στο σύνολο του εργασιακού σου βίου; Πώς ανατοκίζονταν; Ποιες αντιστοιχούν σε παροχές υγείας και ποιες σε συνταξιοδοτικό πρόγραμμα; Τι έχεις εισπράξει μέχρι σήμερα; Και τι προβλέπεται να εισπράξεις μέχρι τα 81,4 που είναι το προσδόκιμο ζωής του Έλληνα; Αρκούν τα μεν για τα δε; Μη νοιώθεις άσχημα που δεν ξέρεις την απάντηση. Κανένας δεν την ξέρει. Αλλά δεν έχει καμία σημασία. Διότι το ασφαλιστικό μας σύστημα δεν είναι ανταποδοτικό - είναι αναδιανεμητικό. Μπορεί αυτοί οι όροι να μην σε απασχόλησαν ποτέ μέχρι τώρα. Έλα όμως όμως που απ' αυτούς εξαρτάται η ίδια σου η επιβίωση! Να σου τους εξηγήσω με δυο λόγια. Ανταποδοτικό είναι το σύστημα στο οποίο κάθε ασφαλισμένος έχει έναν προσωπικό ασφαλιστικό κουμπαρά. Εκεί μπαίνουν οι εισφορές, οι δικές του και του εργοδότη του. Κι όταν έρθει η ώρα της σύνταξης, παίρνει ανάλογα με αυτά που έδωσε. Δίκαιο και λογικό το βρίσκεις, έτσι δεν είναι; Τι σύμπτωση όμως! Το πολιτικό σύστημα δεν το προτίμησε. Προτίμησε το άλλο, που σου το πούλησε ως "αλληλεγγύη των γενεών". Στην πραγματικότητα ήταν ένας άλλος μηχανισμός κλοπής. Πυραμίδα. Αεροπλανάκι. Σχήμα Πόντσι, αν έχεις ακουστά. Δηλαδή οι νεότεροι πληρώνουν τους παλιότερους. Μόνο που για να λειτουργήσει σωστά πρέπει να υπάρχουν 7 νεότεροι για 1 παλιότερο. Σήμερα η αναλογία είναι 1,2 εργαζόμενος για 1 συνταξιούχο. Ο εργαζόμενος παίρνει 700 ευρώ μέσο μισθό και ο συνταξιούχος 900 ευρώ μέση σύνταξη. Κι όλα να του τα 'δινε ο εργαζόμενος, πάλι τα νούμερα δεν βγαίνουν.

Ξέρω, σου έκανα την καρδιά περιβόλι. Αλλά δεν θα κερδίσεις τίποτε αν ακούσεις ακόμα ένα πακέτο ψέματα. Διότι σήμερα το ψέμα έχει κοντά ποδάρια. Λέω "σήμερα" γιατί εδώ και 40 χρόνια είχε πόδια καμηλοπάρδαλης. Όσο το πολιτικό σύστημα μπορούσε να δανείζεται, σου πετούσε όποιο δόλωμα ήθελε κι εσύ το κατάπινες. Το απόλυτο δόλωμα ονομαζόταν "κοινωνική ευαισθησία". Τι ωραίες λέξεις, ε; Όλες λοιπόν οι ψηφοθηρικές παροχές των κομμάτων στους πελάτες τους περιχύνονταν με το σιρόπι της κοινωνικής ευαισθησίας. Μη μου πεις ότι δεν βρήκες κοινωνικά ευαίσθητη τη θέσπιση σύνταξης για μητέρες ανηλίκου με 15 (και αν...) χρόνια εργασίας; Ή τη σύνταξη σε αντιστασιακούς; Σκέφτηκε τότε ότι μια γυναίκα 40 ή 35 χρονών (και στα 32 έχουν συνταξιοδοτηθεί κάποιες) δεν πρόφτασε να πληρώσει εισφορές ικανές να της προσφέρουν σύνταξη και παροχές υγείας μέχρι τα γεράματα, ζωή να 'χει; Σκέφτηκες ότι οι 260.000 "αντιστασιακοί" (πολλοί από αυτούς γεννηθέντες το... 1933!) στους οποίους μοίρασε αβέρτα συντάξεις ο Ανδρέας δεν πλήρωσαν ούτε μία κατοχική δραχμή ως εισφορά; Ποιος πλήρωνε και συνεχίζει να πληρώνει τις συντάξεις τους; Το κράτος με δανεικά. Δανεικά που το σύστημα έκανε τώρα πάσα στα παιδιά σου και στα εγγόνια σου, συνταξιούχε. Στα χέρια τους έρχονται οι λογαριασμοί. Και θα συνεχίσουν να έρχονται για έναν αιώνα ακόμα.

Τι κάνουμε λοιπόν, αγαπητέ συνταξιούχε; Υπάρχει λύση; Φυσικά υπάρχει και ονομάζεται ανάπτυξη! Την έχεις ακούσει, γιατί σου την έχουν πει χιλιάδες φορές οι πολιτικοί που ψηφίζεις. Αλλά σου κρύβουν το σημαντικότερο: τις προϋποθέσεις της ανάπτυξης. Τη σειρά με την οποία γίνονται τα πράγματα σ' αυτόν τον μάταιο κόσμο. Δηλαδή, για να έρθει ανάπτυξη, πρέπει να γίνουν επενδύσεις. Για να γίνουν επενδύσεις πρέπει να μειωθούν οι φόροι. Για να μειωθούν οι φόροι, πρέπει να μειωθούν οι δημόσιες δαπάνες. Για να μειωθούν οι δημόσιες δαπάνες πρέπει να μειωθεί ανάμεσα σε άλλα και η δική σου σύνταξη!

Μα δεν γίνεται να μειωθούν μόνο τα άλλα; Λυπάμαι, δεν γίνεται! Η συνταξιοδοτική δαπάνη είναι το μεγαλύτερο έξοδο του κράτους σήμερα και η μεγαλύτερη αιτία της ληστρικής φορολόγησης. Θυμήσου μόνο τρία νούμερα. Ετήσια έσοδα από ΕΝΦΙΑ: 2,6 δισ. Κι άλλα τόσα τα ετήσια έσοδα από φόρο νομικών προσώπων. Σύνολο: 5,2 δισ. Ετήσιες δαπάνες μόνο για πρόωρες συντάξεις, κάτω των 65 ετών: 9 δισ.! Δηλαδή δύο φόροι που τσάκισαν την οικονομία, απαξίωσαν το σύνολο της περιουσίας των Ελλήνων κατά 1 τρισ. ευρώ, εξαφάνισαν 200 επαγγέλματα που σχετίζονται με την οικοδομή και έδιωξαν στο εξωτερικό ή οδήγησαν σε λουκέτο δεκάδες χιλιάδες επιχειρήσεις και εκατοντάδες χιλιάδες επιστήμονες, δίνουν έσοδα που δεν φτάνουν ούτε για 7 μήνες πρόωρων συντάξεων (χωρίς τις προνοιακές!).

Μα δεν λήστεψαν τόσα χρόνια τα λεφτά των ταμείων οι πολιτικοί με τα δομημένα ομόλογα, με τις άτοκες καταθέσεις, με τις συντάξεις στους πελάτες τους; Δεν τα κούρευε το PSI;

Ξανά έχεις δίκιο, μολονότι με το δίκιο, είπαμε, δεν γεννιούνται λεφτά. Όμως τα αποθεματικά των ταμείων τα διαχειρίστηκαν οι συνδικαλιστές και οι πολιτικοί που εσύ όρισες να σε εκπροσωπούν. Αυτοί τα κατέθεταν, για παράδειγμα, στην Τράπεζα Κρήτης του Κοσκωτά χωρίς τόκο, όταν το επιτόκιο τότε ήταν πάνω από 20%. Σε έκλεψαν, αλλά τους βοήθησες κι εσύ, ε; Αλλά κι εδώ πρέπει να έχεις αίσθηση των μεγεθών. Τα αποθεματικά δεν ήταν ένα μεγάλο θησαυροφυλάκιο που θα άνοιγε κάποια στιγμή για να σου δώσει σύνταξη. Ήταν τα ψιλά για τα "καθημερινά" έξοδα των Ταμείων. Αρκεί να σκεφτείς ότι τα αποθεματικά ΟΛΩΝ των ταμείων πριν το κούρεμα ήταν 22 δισ. ευρώ και οι ετήσιες ανάγκες για συντάξεις 32 δισ.! Αν υπολογίσουμε και τις δαπάνες για υγεία, τα αποθεματικά δεν έφταναν ούτε για ένα 6μηνο! Με το κούρεμα πήγαν στα 10 δισ. Αλλά τη διαφορά, και τότε και τώρα, την πληρώνει ο φορολογούμενος. 200 δισ. ευρώ περισσότερα έδωσαν τα ταμεία από αυτά που εισέπραξαν, την περίοδο 2000 – 2014. Τα 2/3 περίπου του χρέους. Από πού ήρθαν αυτά τα λεφτά; Από τα δανεικά. Κι από το 2009 και μετά, από τους φόρους. Τις εισφορές των σημερινών εργαζομένων, που δεν φτάνουν για τη σύνταξή σου, τις συμπληρώνει, καταρρέοντας επαγγελματικά, αυτός που θα μπορούσε να δώσει δουλειά στο παιδί σου και τώρα δεν μπορεί ούτε ο ίδιος να επιβιώσει με τέτοια φορολαίλαπα.

Για να έρθει η ανάπτυξη, αγαπητέ συνταξιούχε, λυπάμαι αλλά πρέπει να περικοπούν δραστικά τουλάχιστον οι πρόωρες συντάξεις. Δεν το θέλω, δεν είναι ευχάριστο να ανατρέπεται ο οικονομικός προγραμματισμός κανενός, ειδικά όταν δεν βρίσκεται στην πρώτη του νεότητα, αλλά δεν υπάρχει άλλος τρόπος. 5,2 δισ. δεν εξοικονομούνται από αναλώσιμα. Και για να μην αδικηθεί κανένας, ένα κριτήριο υπάρχει: ο ατομικός υπολογισμός κάθε σύνταξης. Μολονότι ο ασφαλιστικός σου κουμπαράς δεν έχει δεκάρα τσακιστή, διότι, είπαμε, το σύστημα φρόντισε να τον αδειάσει για παλιότερους πελάτες του, δεν είναι λογικό και δίκαιο να δούμε τι έχεις δώσει εσύ συνολικά και να επαναπροσδιοριστεί η σύνταξή σου με βάση τις ατομικές σου εισφορές; Κι αν όλοι πρέπει να βάλουμε πλάτη για να βγει η χώρα από το πηγάδι που την έριξαν οι... κοινωνικά ευαίσθητοι (με τα λεφτά των άλλων) πολιτικοί της, το βάρος να μοιραστεί αναλογικά. Διαφωνείς;

Βγες λοιπόν στον δρόμο και διεκδίκησε τη μείωση των φόρων. Την κατάργηση του ΕΝΦΙΑ που το πιθανότερο είναι να βουτάει λεφτά κι από τη δική σου τσέπη. Την θέσπιση ενός λογικού γραμμικού φόρου 12% για πρόσωπα και επιχειρήσεις για να μπορέσει ένας επενδυτής να δώσει δουλειά στα παιδιά σου ή για να μπορέσουν να φτιάξουν μια δουλειά τα ίδια. Και ζήτα, εσύ ο ίδιος, η σύνταξή σου να υπολογιστεί αναλογιστικά. Έδωσες πολλά; Θα πάρεις πολλά. Έδωσες λίγα; Θα πάρεις λίγα. Είναι ο μόνος τρόπος για να τη σώσεις. Να σώσεις και το παιδί σου από την ανεργία και την κατάθλιψη. Και τη χώρα από τη δημοσιονομική συντριβή. Τόλμησέ το. Και ζήτα κι από άλλους προνομιούχους να το τολμήσουν. Γιατί κάθε προνόμιο είναι χρήματα που παίρνουμε από την τσέπη των άλλων χωρίς να τα δικαιούμαστε. Είναι ένα έγκλημα στο οποίο μας ενέπλεξε το πολιτικό σύστημα, εν αγνοία μας, με θύματα τα ίδια μας τα παιδιά, αγαπητέ συνταξιούχε.

** Ο κ. Θάνος Τζήμερος είναι πρόεδρος του κόμματος "Δημιουργία, ξανά!" και περιφερειακός σύμβουλος Αττικής*

Πηγή: www.capital.gr/